

men met zulke getallen heel voorzichtig moet zijn. Daarom heeft Derscheid de zaak eens ter dege onderzocht en hij komt tot een totaal van tusschen twee en drie millioen, een getal, dat toch ook wel ernstig te denken geeft.

In België worden zangvogels niet alleen gevangen voor de kooi maar ook voor consumptie en dat zijn dan vooral lijsters, spreeuwen, leeuweriken en piepers. Derscheid stelde een onderzoek in bij de vogelhandelaars te Brussel en kon daar bij de handelsverenigingen (corporations) betrouwbare gegevens putten uit de boeken. Het bleek dat één zoo'n corporatie in 1927—1928 verhandelde 1964 groote lijsters, 4681 merels, 65852 andere lijsters, 38657 spreeuwen, 63989 leeuweriken, 16225 piepers en 206168 andere kleine zangvogels, meest musschen, vinken, kneutjes, groenvinken, geelgorzen en ortolanen. Voor het seizoen 1928—1927 zijn die getallen respectievelijk 2348; 5018; 64734; 38119; 95953; 20613 en 288947, dus een heel stuk hooger.

Er zijn in Brussel vier van die corporations en al voortrekenende komt Derscheid dan voor heel België tot onderstaand lijstje.

Groote lijsters . . .	12000
Merels	30000
Andere lijsters . . .	400000
Leeuweriken	350000—550000
Piepers	120000
Zaadtertjes	1250000—1500000
Spreeuwen	225000

2387000—2837000

Derscheid maakt de troostrijke opmerking dat de lijsters, spreeuwen en leeuweriken onder zulk een slachting toch niet veel te lijden schijnen te hebben, daar hun aantal overal toch nog toeneemt. Hij komt krachtig op tegen het vangen van piepers, dat in strijd is met de door België in 1902 geteekende conventie van Parijs.

Het strikken van lijsters is in België een oud gebruik en Derscheid vreest dat een verbod veel ontevredenheid zou verwekken. We zouden kunnen opmerken, dat bij ons het staken van de lijstervangst slechts een geringe ontevredenheid heeft veroorzaakt van korten duur. Juist als wij indertijd vindt hij het een groot nadeel, dat bij het lijsterstrikken ook veel nachtegalen, roodborstjes, tuinfluiters, zwartkopjes om het leven komen.

Het houden van vogels in kooien vindt hij op ethische, wetenschappelijke en protectionistische gronden verdedigbaar. T.

Hop, gezien in de duinen nabij Heemstede. — In de duinen van de Amsterdamsche waterleiding, tusschen Zandvoort en Heemstede zag ik Zaterdagmiddag een „Hop” (13 April 1929). Voor het eerst zag ik de heerlijk mooie vogel in de vrije natuur.

Op een afstand van ± 20 meter ontdekte ik de overblijfsels van een bonte kraai waarop een typisch bruin met licht gevlekt diertje in de weer was. Ik dook neer achter een boschje duindoorns en stelde mijn prisma op de bewuste plek. De eerste indruk, die ik kreeg was een wezel. Maar toen ik naderbij kroop zag ik . . . een hop. Hij stond eerst in het verlengde naar mij gekeerd, maar toen verdraaide hij zich wat, zoodat ik de fijne kleuren prachtig kon waarnemen. Hij genoot van de vette maden enz. in het kadaver en bij elke pik, die hij deed, ging zijn geelbruine, wit met zwarte kuif op en neer. Helaas kwam er een luidruchtig gezelschap voorbij, waardoor hij op de vlucht ging.

Ik oogde hem door de kijker na. Uit de verte hoorde ik hem schel, niet onwelluidend „joek, joek, Hoek” roepen. Het gelukte mij niet hem weer te zien. W. FERWERDA.

Wintervogels in Maart en April. — De N. J. N.-afdeeling Philanthus zag op een excursie naar 't strand op 3 Maart 1929 bij de Pieren van IJmuiden groote troepen toppereenden (♂♂ in prachtkleed); brilduikers, enkele ♂♂ van middelste zaagbek en bruine zeeëend (met zekerheid te kennen aan kraal-roode snavel en pooten en witte spiegel. De bruine zeeëend dook telkens een krab uit de diepte op, maar werd bij het verorberen voortdurend gemolesteerd door een troepje meeuwen, welke hij duikende trachtte te ontwijken.

28 April troffen wij bij schitterend voorjaarsweer aan de Zuiderzeekust en de dijk-